

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B, 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
CAP DE REDACCIÓ: Joan Vila i Triadó.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Miquel Albero-la, Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benlloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, L. Bonda, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Busé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Lluró, J. Marí, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. M. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, V. Navarro, D. Orrit i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: FRANAL, Associats -València Tel. (96) 351 05 80, Barcelona Tel. (93) 451 03 71, Mallorca Tel. (971) 72 07 63

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rivadeneyra, SA.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Conflictes locals i conflictes nacionals

Els poders polítics valencians han llançat el crit d'alarma. L'alacantinisme, la rancúnia de la ciutat d'Alacant cap a València, el sentiment de trobar-se en un sud marginat i poc atès per les institucions autonòmiques, pot tornar-se perillós. Com sempre, la política ha anat darrere del moviment social i l'advertència ha arribat tard, massa tard; quan tota una plataforma de suport polític i propagandístic s'ha col·locat al servei d'un moviment fàcil d'explotar i que pot tenir un bon rendiment electoral.

Els instigadors, el Partit Popular amb la seua agitació de la bandera alacantina, hauran de ser conseqüents i saber que, en el fons, apostar pels moviments que trenquen l'estructura, ja fràgil, del País Valencià és invalidar la possibilitat d'arribar a un govern total. Les estratègies d'ocasió, a la llarga, es paguen cares.

Però no sols els populars hauran de reflexionar sobre les seues responsabilitats polítiques, també el Partit Socialista, el mateix que ara llança el crit de preocupació, haurà de dedicar un moment a revisar el seu comportament a les comarques del sud. Com a principal responsable de la posada en funcionament de l'autonomia valenciana, sobre ell han de caure les acusacions de no haver aconseguit vertebrar, en deu anys, el territori amb l'ajut d'un instrument tan valuós com la Generalitat i de no haver, tampoc, fet possible que València es convertira, de debò, en el cap i casal de totes les comarques valencianes. Conflictes interns al partit, caudillatges personalistes en ajuntament i diputació, tenen molt a veure amb l'ascensió de l'alacantinisme, amb què el socialisme, ara advertits, han col·laborat.

S'imposa la reflexió. Alacant, amb una població majoritàriament immigrant, ha viscut sempre amb el perill que representa trobar-se en terres de frontera. La impotència històrica de València per a ser la capital del país i la rivalitat històrica d'Alacant han permès al centralisme jugar fort a l'hora de trencar pel sud la

unitat històrica i cultural dels Països Catalans. En el límit del sud, els alacantins han patit mil i una agressions des del centre: des de ser considerats la platja de Madrid a capitalitzar la histriònica aventura del *Sureste español*. Contra l'eix natural de nord a sud, Madrid

sempre ha apostat per la radialitat des del seu origen sense importar-li que aquesta distribució poguera trencar una unitat sempre tan amenaçada. El cas no és nou.

EL TEMPS ha trobat moltes semblances amb l'intent de desvincular Tortosa de l'òrbita catalana, més antic, però amb igual intenció, i els records d'altres conflictes entre València i Barcelona o entre les diferents illes Balears són inevitables.

Cal veure més enllà, doncs, d'una protesta puntual o una determinada acció electoralista. Al conflicte d'Alacant hi ha en joc molt més que una rivalitat regional. Es tracta, en definitiva, del que pot ser el primer pas en un procés de disgregació imparable. Un altre punt de vista seria còmode i covard.

